

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/187/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214227505
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1214227505.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v sporovej veci žalobkyne: N.. R. G.Á., B.. XX.XX.XXXX, O. X. C. XX, XXX XX O., zastúpená: JUDr. Mariánom Ševčíkom, advokátom, Nezábudková 22, 821 01 Bratislava, proti žalovanému: KOVODRUŽSTVO, so sídlom Galvaniho 6, 821 04 Bratislava, IČO: 00167444, zastúpený: JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., advokátom, so sídlom Piaristická 2, 949 01 Nitra, IČO: 42119316, o zaplatenie 2.158,69 eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovaného o zaplatenie 4.178,38 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 16. novembra 2016 č.k. 16C 169/2015-553 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného a o nároku žalobkyne na náhradu trov konania voči žalovanému v konaní o vzájomnej žalobe v plnom rozsahu **p o t v r d z u j e**.

V napadnutej vyhovujúcej časti a v napadnutej časti o nároku žalobkyne na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 45,93% rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu v tomto rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 2.158,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 2.158,69 eur od 06.10.2014 do zaplatenia do troch dní od jeho právoplatnosti, vo zvyšku pokiaľ ide o príslušenstvo od 01.01.2014 do zaplatenia žalobu zamietol, taktiež zamietol jej žalobu v časti o zaplatenie sumy 800 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 800 eur od 18.02.2014 do zaplatenia, vzájomnú žalobcu žalovaného o zaplatenie 4.178,38 eur s príslušenstvom zamietol, žalobkyňi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45,93% a v konaní o vzájomnej žalobe jej priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Vychádzal zo žaloby žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 2.158,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 01.01.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania, odôvodnenej tým, že žalobkyňa bola u žalovaného v pracovnom pomere, pričom žalovaný jej nevyplatil mzdu, ktorej zaplatenia sa podanou žalobou domáha. Súd prvej inštancie vo veci vydal dňa 07.01.2015 platobný rozkaz č.k. 31Ro 2815/2014-18. V podanom odpore žalovaný uviedol, že nároky žalobkyne vznikli v čase, kedy bol členom družstva a predsedom predstavenstva manžel žalobkyne. Manžel žalobkyne bez vedomia a súhlasu predstavenstva družstva dal vyplácať peňažné sumy v značnej výške ako ostatné odmeny okrem iných aj žalobkyňi. Žalobkyňa si od žalovaného ako jeho zamestnanec nechala za obdobie rokov 2011 až 2013 vyplatiť prémie a ostatné odmeny v rozpore s ustanoveniami interného predpisu „Zásady odmeňovania v KOVODRUŽSTVE“ ako aj v rozpore s

ustanoveniami Pracovnej zmluvy a Zákonníka práce. Žalovaný v podanom odpore poukázal na znenie článku 14 bod.2 Zásad odmeňovania v KOVODRUŽSTVE, podľa ktorých podmienkou pre vyplácanie prémie bolo dosiahnutie zisku družstva. Vzhľadom na pracovnú pozíciu žalobkyne mal za nepochybné, že žalobkyňa mala vedomosť o ustanoveniach interného predpisu týkajúceho sa podmienok vyplácania prémie, ako aj o hospodárení družstva. Manžel žalobkyne nepredložil žiadnu zápisnicu zo zasadnutia predstavenstva družstva, ktoré by tieto ostatné odmeny pre žalobkyňu schválilo ako aj to, či bolo predstavenstvo o týchto odmenách aspoň informované. Konanie žalobkyne ako aj jej manžela N.. G. považoval žalovaný za rozporné s dobrými mravmi ako aj porušujúce zásady pracovného práva vyjadrené v článku II Zákonníka práce. Vzhľadom na uvedené žalovaný požiadal žalobkyňu listom zo dňa 24.10.2014 o vrátenie neoprávnene vyplatených prémie a ostatných odmien vo výške 4.178,38 eur, ktorá suma pozostáva z podľa neho neoprávnene vyplatených prémie za rok 2011 vo výške 630,81 eur, z neoprávnene vyplatených prémie za rok 2012 vo výške 661,35 eur a ostatných odmien vo výške 150,eur a z podľa neho neoprávnene vyplatených prémie za rok 2013 vo výške 786,22 eur a ostatných odmien vo výške 1.950,-eur. Keďže žalobkyňa nevrátila žalovanému sumu vo výške 4.178,39 eur, žalovaný písomne navrhol žalobkyňu započítať vzájomné pohľadávky výlučne z dôvodu opatrnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal žalovaný podanú žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Spolu s podaným odporom doručil žalovaný súdu prvej inštancie vzájomnú žalobu, ktorou sa od žalobkyne domáhal zaplata sumy 4.178,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 4.178,38 eur od 04.10.2014 do zaplata a náhrady trov konania. Podanú vzájomnú žalobu odôvodnil tým, že listom zo dňa 24.10.2014 vyzval žalobkyňu na vrátenie neoprávnene vyplatených prémie a ostatných odmien vo výške 4.178,38 eur. Zároveň uviedol, že po vykonanom zápočte vzájomných pohľadávok zostáva z istiny pohľadávok žalovaného neuhradená časť istiny pohľadávky žalovaného voči žalobkyňi z titulu neoprávnene vyplatených prémie a ostatných odmien vo výške 2.436,33 eur.

4. Dňa 07.12.2015 doručila žalobkyňa súdu prvej inštancie zmenu petitu žaloby. Po jej pripustení súdom prvej inštancie uznesením zo dňa 29.12.2015 č. k. 16C 169/2015-153, právoplatným dňa 17.01.2016, sa domáhala od žalovaného zaplata sumy 2.158,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 2.158,69 eur od 01.01.2014 do zaplata, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňa sa taktiež domáhala zaplata sumy 800 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 800 eur od 18.02.2014 do zaplata všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania.

5. Súd prvej inštancie vo veci vykonaným dokazovaním skutkovo ustálil, že medzi žalobkyňou ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom bola dňa 11.07.2009 uzavretá pracovná zmluva. Medzi stranami sporu bol dojednaný deň nástupu do práce 12.07.2009, pričom žalobkyňa bola prijatá na druh práce referent III. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú. Z bodu 10 Pracovnej zmluvy (ďalej len Zmluva) vyvodil, že mzda žalobkyne bola upravená platobným dekrétom. Z bodu 13 Zmluvy vyvodil, že ostatné práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z tejto pracovnej zmluvy sa riadia ustanoveniami Zákonníka práce, Pracovným poriadkom, Stanovami družstva a Zásadami odmeňovania, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy. Zistil, že listom zo dňa 26.09.2014 žiadala žalobkyňa predsedníčku žalovaného o úhradu nevyplatennej mzdy za obdobie august 2013 vo výške 757, 28 eur, za september 2013 vo výške 734,15 eur a za mesiac október 2013 vo výške 667,26 eur. Uvedenú mzdu žiadala vyplatiť do 7 dní odo dňa doručenia žiadosti. Predmetná žiadosť bola žalovanému doručená dňa 29.09.2014. Žalovaný listom zo dňa 24.10.2014 odpovedal žalobkyňi na list zo dňa 26.09.2014 tak, že z mzdových listov a výplatných pásov zamestnancov bolo zistené, že za obdobie rokov 2011 až 2013 si žalobkyňa nechala vyplatiť prémie a ostatné odmeny v rozpore so Zásadami odmeňovania KOVODRUŽSTVA. Vzhľadom na uvedené žalovaný požadoval od žalobkyne vrátiť neoprávnene vyplatené prémie a ostatné odmeny spolu vo výške 4.178,38 eur. Žalovaný si teda proti žalobkyňi započítal svoju pohľadávku vo výške 1.742,05 eur a vypočítal svoju pohľadávku voči žalobkyňi vo výške 2.436,33 eur. Žalovaná listom zo dňa 04.11.2014 vzniesla voči istinám uvedeným v zápočte námietku premlčania, pričom uviedla, že vtedajšie vedenie družstva konalo na základe pozitívneho výsledku prebehnutého auditu a po súhlasnom vyjadrení zväzových orgánov, kedy neboli zistené žiadne porušenia pri správe majetku, na ktoré sa žalovaný odvoláva.

6. Z mzdového listu žalobkyne za rok 2011 zistil, že žalobkyni boli v roku 2011 vyplatené prémie od mesiaca január 2011 do mesiaca december 2011 v celkovej výške 630,80 eur. Ostatné odmeny v roku 2011 žalobkyni vyplatené neboli.

7. Z mzdového listu žalobkyne za rok 2012 zistil, že žalobkyni boli v roku 2012 vyplatené prémie od mesiaca január 2012 do mesiaca december 2012 v celkovej výške 661,35 eur a ostatné odmeny vo výške 150 eur.

8. Z mzdového listu žalobkyne za rok 2013 zistil, že žalobkyni boli v roku 2013 vyplatené prémie od mesiaca január 2013 do mesiaca december 2013 v celkovej výške 1007,57 eur a ostatné odmeny vo výške 2.600 eur.

9. Vychádzal z článku 14 bod 1. a 2 ZÁSAD ODMEŇOVANIA v KOVODRUŽSTVE platných od 01.06.2013, podľa ktorých pohyblivá zložka mzdy - prémie sa všetkým zamestnancom vypláca mesačne na základe hospodárskych výsledkov družstva, resp. závodu s mesačným oneskorením vo vyhodnocovaní, t.j. podľa výsledkov predchádzajúceho mesiaca sa vypláca bežný mesiac. Pokiaľ dosiahne družstvo zisk, môžu byť vyplatené prémie zamestnancom celého družstva v plnej výške podľa finančných možností a rozhodnutia predstavenstva okrem tých pracovníkov, ktorí porušili hospodársku alebo pracovnú disciplínu alebo svojím neodborným zásahom v rámci svojej kompetencie spôsobili družstvu škodu. Z prílohy k zásadám odmeňovania vyvodil, že žalobkyňa so svojou pracovnou pozíciou označenou v Pracovnej zmluve ako referent III bola zaradená do stupňa náročnosti 3 a 4 a bola zaradená k tarifnému stupňu 6.

10. Súd prvej inštancie tiež vychádzal zo Stanov družstva pre rok 2011 (ďalej len Stanovy), z ktorých článku 24 bod 1 vyvodil, že členská schôdza je najvyšším orgánom družstva. Z článku 24 v bode 2 písm. a) a b.) zistil, že do pôsobnosti členskej schôdzy patrí prijímať a meniť stanovy, voliť a odvolávať predsedu, podpredsedu a člena predstavenstva družstva, dôverníka výchovy a starostlivosti o členov a zamestnancov, dôverníka pre kontrolu a poveriť ďalších členov družstva k zastupovaniu predsedu a podpredsedu v čase ich dlhodobej neprítomnosti. Z článku 28 bod 1 Stanov vyvodil, že predstavenstvo družstva je štatutárny orgán, má 3 členov (predsedu, podpredsedu a člena družstva). Podľa bodu 2 Stanov predstavenstvo je výkonným a riadiacim orgánom družstva a rozhoduje o všetkých záležitostiach družstva, pokiaľ ich Stanovy nevyhradili inému. Predstavenstvo plní uznesenia členskej schôdzy a zodpovedá jej za svoju činnosť. Za predstavenstvo koná navonok predseda alebo podpredseda. Ak je pre právny úkon, ktorý robí predstavenstvo predpísaná písomná forma, je potrebný podpis aspoň dvoch členov predstavenstva. Podľa článku 28 bod 3 písm. e) Stanov predstavenstvo družstva schvaľuje hospodársky plán družstva, jeho zmeny a stanovuje zásady hospodárenia.

11. Zo Stanov družstva zistil, že predstavenstvo sa schádza podľa potreby, najmenej však 1 x mesačne (článok 28 bod 4 Stanov). Podľa článku 28 bod 5 Stanov predstavenstvo sa musí zísť do 10 dní na základe podnetu dôverníka pre kontrolu. Podľa článku 28 bod 9 Stanov členovia predstavenstva sú povinní vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami družstva a všetkých jej členov. Najmä sú povinní zaobstarať a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodovania, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo družstvu spôsobiť škodu alebo ohroziť jeho záujmy alebo záujmy jeho členov, záujmy len niektorých členov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami družstva. Podľa článku 28 bod 10 Stanov členovia predstavenstva, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone funkcie, sú zodpovední spoločne a nerozdielne za škodu, ktorú tým družstvu spôsobili. Člen predstavenstva nezodpovedá za škodu, ak preukáže, že pri výkone svojej funkcie postupoval s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme družstva a všetkých jeho členov. Členovia predstavenstva nezodpovedajú za škodu spôsobenú družstvu konaním, ktorým vykonávali uznesenie členskej schôdzy; to neplatí, ak je uznesenie ČS v rozpore s právnymi predpismi alebo so stanovami družstva. Členov predstavenstva nezbavuje zodpovednosti, ak ich konanie dôverník pre kontrolu schválil. Podľa článku 31 bod 1,2,4 Stanov dôverník pre kontrolu je oprávnený kontrolovať všetku činnosť družstva a prerokovávať sťažnosti jeho členov. Zodpovedá členskej schôdzy a je nezávislý od ostatných orgánov družstva. Dôverník pre kontrolu sa vyjadruje k ročnej účtovnej uzávierke a návrhu na rozdelenie zisku, prípadne úhrady straty družstva. Dôverník pre kontrolu je oprávnený vyžadovať od predstavenstva akékoľvek informácie o hospodárení družstva. Predstavenstvo je povinné bez zbytočného odkladu oznámiť dôverníkovi pre kontrolu všetky

skutočnosti, ktoré môžu mať závažné dôsledky na hospodárenie alebo postavenie družstva a jeho členov.

12. Podľa prednesu právneho zástupcu žalobkyne žalovaný nespochybňuje žalobkyňou vykonané práce. Žalobkyňa sa podľa neho podanou žalobou domáha od žalovaného vyplatenia mzdy a peňažných plnení, na ktoré má nárok podľa vnútorných predpisov žalovaného. Uviedol, že žalovaný priznal plnenie v prospech žalobkyne, ale v dôsledku zmeny štatutárnych zástupcov žalovaného došlo k prehodnoteniu nárokov žalobkyne. Predseda predstavenstva družstva mal podľa neho priamo oprávnenie priznávať príslušné plnenie pre tú kategóriu zamestnancov, do ktorej patrila žalobkyňa.

13. Podľa prednesu právneho zástupcu žalovaného žalobkyňa nemala nárok na vyplatenie prémie a ostatných odmien vzhľadom na skutočnosť, že základnou podmienkou pre vyplatenie prémie bolo dosiahnutie zisku žalovaného a následné rozhodnutie predstavenstva žalovaného. Uviedol, že nárok na vyplatenie ostatných odmien navyše nevyplýva z pracovnej zmluvy uzavretej so žalobkyňou, ani zo žiadneho vnútorného predpisu žalovaného. V tomto prípade vyplatenia prémie a odmien išlo o svojvôľu žalobkyne a jej manžela. Žalobkyňa spracovávala mzdy a manžel žalobkyne bol v tom čase predsedom predstavenstva družstva. Žalovaný nemal vedomosť o akomkoľvek rozhodnutí predstavenstva družstva, ktoré by sa týkalo vyplatenia ostatných odmien a prémie. Uviedol, že žalobkyňa si bola vedomá zlej finančnej situácie žalovaného a napriek tomu došlo k priznaniu a vyplateniu odmien, prémie. Mal za zrejmé, že žalobkyňa konala v rozpore s dobrými mravmi.

14. Súd prvej inštancie tiež vychádzal z obsahu svedeckej výpovede svedka N.. N. R., ktorý vykonáva u žalovaného funkciu technicko - obchodného manažéra, v rozhodnom období t.j. v roku 2013 funkciu člena predstavenstva. O tom, že žalobkyňu boli vyplácané odmeny vedomosť nemal. V čase výkonu funkcie podpredsedu predstavenstva sa výška odmien, ktoré mali byť vyplácané komukoľvek neriešila. Vo funkcii podpredsedu predstavenstva pôsobil po dobu 11 mesiacov z roku 2013 a členom predstavenstva bol celý rok 2013. Predstavenstvo zasadalo každý mesiac a na každom zasadnutí bolo odsúhlasené možné udelenie alebo neudelenie prémie ako motivácia pre zamestnancov. Tieto prémie sa mali pohybovať v rozpätí od 0 až do 15 % z hrubej mzdy podľa produktivity jednotlivých zamestnancov. O tom, či niekto splnil alebo nespĺnil podmienky pre vyplatenie prémie v zmysle rozhodnutia predstavenstva, rozhodoval N.. G. ako predseda predstavenstva. Svedok mal na starosti technické oddelenie, obchodné oddelenie a výrobu. On predsedovi predstavenstva ústne oznámil mená ľudí, ktorých podľa neho treba motivovať. O výške odmien už vedomosť nemal. U žalovaného boli činní traja členovia predstavenstva (predseda, podpredseda a člen predstavenstva). Podľa svedka bola výška odmien odsúhlasená kolektívne. V prípade, že by N.. G. s výškou odmien nesúhlasil, mohol toto rozhodnutie vetovať, lebo mal dva hlasy. Z výpovede svedka taktiež podľa súdu prvej inštancie vyplynulo, že zápisnicu zo zasadnutia predstavenstva, na ktorom sa rozhodovalo o priznaní odmien, spisovala pani Novoveská, ktorá bola na tomto stretnutí prítomná.

15. V konaní pred súdom prvej inštancie bol vypočutý aj svedok N.. T. G., manžel žalobkyne a bývalý predseda predstavenstva družstva, podľa ktorého prémie u žalovaného schvaľoval štatutárny orgán, ktorým je predstavenstvo. Na základe dosiahnutých hospodárskych výsledkov mohli byť tieto prémie vyplácané v plnej výške jedine vtedy, keď sa dosahoval zisk podľa zásad odmeňovania. Prémie boli vyplácané v rozsahu 0 až 20 % zo základného platu. Predstavenstvo rozhodovalo o výške prémie, ale nikdy neboli prémie vyplácané v plnej výške. Po zhodnotení hospodárskych výsledkov ako predseda predstavenstva informoval predstavenstvo o stavoch na účte a podľa toho každý člen predstavenstva mal možnosť navrhnúť percentuálnu výšku prémie, ktoré mali byť vyplatené. Podľa stanov družstva má každý člen predstavenstva jeden hlas. Po odsúhlasení rozhodnutia bolo prijaté uznesenie, ktoré bolo platné pre všetkých zamestnancov. Zo zasadnutia predstavenstva sa vyhotovovala zápisnica, na ktorej boli podpísaní dvaja overovatelia zápisnice a predseda družstva. Na zasadnutí predstavenstva boli obvykle prítomní dvaja overovatelia, zvolení z členov predstavenstva a dôverník odborov a zástupca kontrolnej komisie. O výške jednotlivých prémie rozhodovali potom už jednotliví vedúci pracovníci. Uznesenie o výške navrhnutých prémie mohol napadnúť hociktorý člen predstavenstva a predložiť to kontrolnej komisii, ktorá by potom podala návrh na zvolenie členskej schôdze. Svedok zastával funkciu predsedu predstavenstva od roku 2009 do 20.12.2013 a o výške odmien vyplácaných jednotlivým zamestnancom rozhodoval predseda družstva. Zásady odmeňovania podpisovali vždy dve osoby resp. dvaja členovia predstavenstva, väčšinou to boli predseda a podpredseda. Na predstavenstve schválená výška odmien predstavovala maximálnu výšku, ktorá mohla byť vyplatená s tým, že bolo na vedúcich

výroby, aby oni rozhodli o nižšej prémii pre zamestnancov, ktorí podľa ich názoru nevykazovali nárok na vyplatenie maximálnej výšky prémie v zmysle rozhodnutia predstavenstva.

16. Z Výkazu ziskov a strát žalovaného k 31.12.2011 mal súd prvej inštancie za preukázané, že výsledok hospodárenia za účtovné obdobie pred a pod zdanení je strata 183.164 eur. Z Výkazu ziskov a strát žalovaného k 31.12.2012 vyvodil, že výsledok hospodárenia za účtovné obdobie pred a po zdanení je strata 283.418 eur. Z Výkazu ziskov a strát žalovaného k 31.12.2013 zistil, že výsledok hospodárenia za účtovné obdobie pred a po zdanení je zisk 123.028 eur.

17. Ustálený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 42 ods. 1 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), § 43 ods. 1,2 a 4 ZP, § 118 ods. 2 ZP, § 13 ods.3 ZP, § 119 ods. 3 ZP, § 129 ods.1 až 3 ZP, § 179 ods.1, 2 ZP a § 76a ods.1, 2 ZP.

18. Konštatoval, že žalobkyňa sa podanou žalobou po poslednej úprave petitu pripustenej uznesením č.k. 16C 169/2015-153 zo dňa 29.12.2015 domáhala od žalovaného zaplataenia dvoch nárokov. Prvým nárokom je zaplataenie mzdy, prémie a ostatných odmien za mesiac august až október 2013 v celkovej výške 2.158,69 eur, ktoré nároky žalobkyni odmietol žalovaný vyplatiť. V konaní mal za preukázané, že žalobkyňa pracovala u žalovaného na základe Pracovnej zmluvy uzavretej dňa 11.07.2009 na pracovnej pozícii referent III. Pracovný pomer bol uzavretý na dobu neurčitú, keď vyhodnotil, že táto skutočnosť medzi stranami sporná nebola. Z Pracovnej zmluvy konkrétne z článku 13 vyvodil, že ostatné práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z tejto pracovnej zmluvy sa riadia ustanoveniami ZP, Pracovným poriadkom, Stanovami družstva a Zásadami odmeňovania, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy. Konštatoval, že obe strany sporu potvrdili skutočnosť, že spôsob odmeňovania zamestnancov u žalovaného upravovali Zásady odmeňovania v KOVODRUŽSTVE. Žalovaný v konaní namietal skutočnosť, že žalovanej boli ňou uplatnené prémie a odmeny vyplatené v rozpore so zásadami odmeňovania. Dôvodil to tým, že podmienkou vyplataenia prémie a odmien bolo splnenie podmienok uvedených v článku 14 ods. 1 - 3. Za jednu z podmienok vyplataenia prémie pre zamestnancov označil dosiahnutie zisku žalovaného, čo však podľa žalovaného v roku 2013 splnené nebolo. Z článku 14 ods.2 Zásad odmeňovania vyvodil, že pokiaľ dosiahne družstvo zisk, môžu byť vyplatené prémie zamestnancom celého družstva v plnej výške podľa finančných možností a rozhodnutia predstavenstva okrem tých pracovníkov, ktorí porušili hospodársku alebo pracovnú disciplínu alebo svojím neodborným zásahom v rámci svojej kompetencie spôsobili družstvu škodu. Vyhodnotil, že zo žalovaným predloženého Výkazu zisku a strát žalovaného za rok 2013 vyplýva, že žalovaný vykazoval v roku 2013 zisk vo výške 123.028 eur. Túto skutočnosť v konaní označil za nespornú. Pripomenul, že v konaní vypočutý svedok N.. T. G. vo výpovedi uviedol, že o vyplatení prémie rozhodovalo predstavenstvo a po odsúhlasení rozhodnutia bolo prijaté uznesenie. Mal za to, že skutočnosť, že predstavenstvo rozhodovalo kolektívne o vyplácaní prémie a odmien, potvrdil aj svedok N.. N. R., ktorý bol v roku 2013 členom predstavenstva a 11 mesiacov aj podpredsedom predstavenstva. Z vyššie uvedeného považoval za zrejmé, že podmienky uvedené v článku 14 Zásad odmeňovania KOVODRUŽSTVO na vyplataenie prémie za rok 2013 podľa hospodárskeho výsledku žalovaného splnené boli a o výške prémie rozhodol štatutárny orgán t.j. predstavenstvo, tak ako to vyplýva zo Stanov družstva. Námietky žalovaného, že konanie žalobkyni bolo úmyselným konaním v rozpore s dobrými mravmi, vyhodnotil ako nedôvodné a ničím nepreukázané. Dal do pozornosti, že zodpovednosť zamestnanca pri úmyselnom konaní v rozpore s dobrými mravmi je samostatným druhom zodpovednosti zamestnanca so zavinením zamestnanca, ktoré má formu úmyslu. Dôvodil, že o vyplatení odmien a ich výške nerozhodovala žalobkyňa ako radová zamestnankyňa, ale štatutárny orgán žalovaného, ktorým bolo predstavenstvo. Fakt, že manžel žalobkyni bol predsedom predstavenstva žalovaného, podľa súdu prvej inštancie nemôže založiť zodpovednosť žalobkyni ako zamestnanca, ktorý pri plnení svojich povinností koná v rozpore s dobrými mravmi tak ako to vyplýva z § 179 ods.2 ZP. Poznamenal, že dôkazné bremeno tvrdení bolo na žalovanom a skutočnosť, že v konaní nebolo predložené žiadne Uznesenie zo zasadnutia predstavenstva družstva prijaté v rozhodnom období, týkajúce sa priznania prémie, nevyhodnotil ako dôvod pre zamietnutie žaloby v časti žalobkyňou uplatnenej nevyplataenej mzdy.

19. Súd prvej inštancie právne posúdil, že k založeniu zodpovednosti zamestnanca je potrebné splnenie zákonom stanovených zodpovednostných predpokladov:

- a.) konanie proti dobrým mravom pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním
- b.) vznik škody
- c.) príčinná súvislosť medzi konaním, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a vznik škody

d.) zavinenie vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu.

20. Zhrnul, že žalobkyni priznaná suma pozostáva z nevyplatenej mzdy, prémie a ostatných odmien za mesiac august 2013 vo výške 757,28 eur, za mesiac september 2013 vo výške 734,15 eur a za mesiac október 2013 vo výške 667,26 eur. Zo žalobkyňou ako aj žalovaným predložených mzdových listov žalobkyne za rok 2013 zistil, že čistý príjem žalobkyne v mesiaci august 2013 bol 778,88 eur, v septembri 2013 vo výške 754,55 eur a v októbri 2013 vo výške 690,06 eur. V mesiaci august 2013 boli žalobkyni vyplatené prémie vo výške 83,45 eur a ostatné odmeny vo výške 250 eur. V mesiaci september 2013 boli žalobkyni vyplatené prémie vo výške 72,86 eur a ostatné odmeny vo výške 200 eur a v mesiaci október 2013 prémie vo výške 65,04 eur a ostatné odmeny vo výške 200 eur. Konštatoval, že žalovaný teda žalobkyni odmietol vyplatiť mzdu za august až október 2013.

21. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalovaný žalobkyni mzdu a priznané prémie a ostatné odmeny za rok 2013 nevyplatil a započítal ich s jeho pohľadávkami, ktoré mal voči žalobkyni. Tieto pohľadávky žalovaného voči žalobkyni predstavujú podľa žalovaného neoprávnene vyplatené prémie a ostatné odmeny v celkovej výške 4.178,38 eur (za rok 2011 prémie vo výške 630,81 eur, za rok 2012 prémie vo výške 661,35 eur a ostatné odmeny vo výške 150 eur, za rok 2013 prémie vo výške 786,22 eur a ostatné odmeny vo výške 1.950 eur).

22. Súd prvej inštancie právne posúdil, že mzda zamestnanca môže pozostávať z dvoch zložiek - nárokovateľnej a nenárokovateľnej. Za rozdiel označil to, či je zamestnancovi zamestnávateľ povinný určitú zložku mzdy vyplatiť alebo nie je, keď nárokovateľná zložka mzdy musí byť zamestnávateľom zamestnancovi obligatórne uhradená a inak je to pri zložke mzdy nenárokovateľnej, kedy ide o fakultatívne plnenie zamestnávateľa, ktorého vyplatenia sa od zamestnávateľa nemôže úspešne domáhať, pokiaľ zamestnávateľ nerozhodol konštitutívnym rozhodnutím o priznaní odmeny (prémie). Zaujal názor, že ak sú prémie nenárokovateľnou zložkou mzdy, nárok na ich vyplatenie vznikne až rozhodnutím zamestnávateľa o ich priznaní. Pre nenárokovateľnú zložku mzdy mal za charakteristickú jej fakultatívnu povahu, ktorú táto zložka stráca až rozhodnutím zamestnávateľa o jej priznaní zamestnancovi. V takomto prípade má také rozhodnutie zamestnávateľa konštitutívny účinok. Či zamestnávateľ uvedené rozhodnutie prijme alebo neprijme a aký bude mať prípadné rozhodnutie obsah, záleží v prípade fakultatívnej zložky mzdy výlučne na úvahe zamestnávateľa (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 31/2009 zo dňa 27.5.2010). V takomto prípade je rozhodnutie zamestnávateľa svojou povahou konštitutívnym, preto až toto rozhodnutie mení zložku mzdy z nenárokovateľnej na nárokovateľnú. Ak už zamestnávateľ o priznaní odmeny rozhodne, zamestnávateľ je povinný priznanú odmenu vyplatiť.

23. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobe v časti zaplatenia sumy 2.158,69 eur vyhovel. Dospel k záveru, že žalovaný ako zamestnávateľ bol povinný vyplácať žalobkyni ako zamestnankyni mzdu v súlade s ustanovením § 129 ods. 1 ZP v termíne dojednanom v pracovnej zmluve t.j. k 9- temu dňu v mesiaci. Mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Keďže žalovaný mzdu nevyplatil včas, právne posúdil, že žalobkyňa má nárok požadovať okrem zaplatenia mzdy aj úhradu úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), konkrétne podľa Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v aktuálnom znení, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

24. Súd prvej inštancie sa musel vysporiadať so započítacím úkonom žalovaného, kde poukázal na ustanovenie § 580 OZ. Podľa § 580 OZ (ktorý je subsidiárnym ustanovením k ust. § 1 ods. 4 ZP), ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie. K započítaniu pohľadávok vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/316/2012 z 26.02.2013 <http://www.akmv.sk/fileadmin/user_upload/pdf/Rozsudok-KS-BB.pdf>, v zmysle ktorého práva a povinnosti z pracovno-právných vzťahov zanikajú spôsobmi uvedenými v ust. § 32 a nasl. OZ a to dohodou o sporných nárokoch, uspokojením nároku, uplynutím doby, na ktorú boli obmedzené, smrťou zamestnanca, prípadne neuplatnením práva v stanovenej lehote - preklúziou. Výpočet spôsobov zániku práv a povinností je v ZP uvedený taxatívne, čo znamená, že iným, v ZP

neuvedeným spôsobom, práva a povinnosti z pracovno-právnych vzťahov nezanikajú, a to ani vtedy, keby zamestnanec a zamestnávateľ prejavili v tomto smere súhlasnú vôľu. Krajský súd v Bratislave zdôraznil, že pohľadávky z pracovno-právnych vzťahov predstavujú také pohľadávky, ktoré nemožno započítať a ani proti nim nie je možné namietať započítanie jednostranným úkonom. Pretože ZP nepozná inštitút započítania (kompenzácie), ako je upravený v § 580 OZ, z toho vyvodil jediný záver, že zamestnávateľ svoje pohľadávky voči zamestnancovi musí uplatniť samostatnou žalobou a nie započítacou námietkou. Konštatoval, že uvedené rozhodnutie krajského súdu potvrdzujú aj ďalšie rozhodnutia:

RČ 60/2002: "Nárok z pracovnoprávnych vzťahov nemožno účinne započítať ani voči pohľadávke, ktorá by sama osebe mohla z dôvodov započítania zaniknúť."

R 14/1979: "Zákonník práce nepozná inštitút započítania (kompenzácie), ako ju upravuje § 96 Občianskeho zákonníka (poznámka: teraz § 580). Svoje pohľadávky voči pracovníkovi musí teda organizácia uplatniť žalobou a nie započítacou námietkou."

25. Z vyššie uvedeného považoval za zrejmé, že k započítaniu pohľadávok žalovaným tak, ako to urobil listom zo dňa 24.10.2014, dôjsť nemohlo. Pripomenul, že žalobkyňa listom zo dňa 4.11.2014 vzniesla voči istinám uvedeným v zápočte námietku premlčania.

26. Konštatoval, že žalovaný doručil dňa 28.01.2015 vzájomnú žalobu, ktorou sa domáha od žalobkyne zaplata sumy 4.178,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 4.178,36 eur. Táto suma pozostáva z prémie, ktoré boli podľa žalovaného vyplatené žalobkyňi neoprávnene. Konkrétne ide o prémie vo výške 630,81 eur za rok 2011, prémie vo výške 661,35 eur a ostatné odmeny vo výške 150 eur za rok 2012 a prémie vo výške 786,22 eur a ostatné odmeny vo výške 1.950 eur za rok 2013. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nevrátila žalovanému sumu vo výške 4.178,38 eur, domáha sa ich zaplata vzájomnou žalobou.

27. Súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovaného zamietol ako nedôvodnú. Opätovne zdôraznil skutočnosť, že žalobkyňa ako radová zamestnankyňa nerozhodovala o priznaní prémie alebo odmien a ani o ich výške. Ani argument žalovaného preukázaný Výkazom zisku a strát žalovaného za rok 2011 a 2012, podľa ktorého bol žalovaný v tomto období v značnej strate, nepovažoval za dôvod na vyhovie vzájomnej žalobe žalovaného. Za nie zanedbateľnú označil skutočnosť, že u žalovaného boli činné i kontrolné orgány, akým bol podľa článku 31 Stanov dôverník pre kontrolu, ktorý bol oprávnený kontrolovať všetku činnosť družstva, zodpovedá iba členskej schôdzi a je nezávislý od ostatných orgánov družstva. Vychádzal z toho, že svedok N.. T. G. uviedol, že na zasadnutí predstavenstva bol obvykle prítomný aj zástupca kontrolnej komisie. Mal preto za nesporné, že konanie žalobkyne nie je možné považovať za rozporné s ustanovením § 13 ods.3 ZP. V prípade rozhodovania o vyplatení prémie alebo odmien ako aj o ich výške právne posúdil ako jednoznačnú zodpovednosť štatutárneho orgánu a nie radového zamestnanca. Okrem iného mal taktiež za preukázanú skutočnosť, že v období rokov 2011 až 2013 boli vyplácané prémie v rozpätí 10 až 15 % aj iným zamestnancom ako bola žalobkyňa. S poukazom na vyššie uvedené vzájomnú žalobu žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

28. Druhý nárok, ktorého zaplata sa žalobkyňa domáha, je odchodné vo výške 800 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne od 18.02.2014 do zaplata. Dôvodnosť tohto nároku žalobkyňa odôvodňuje tým, že dňa 24.02.2014 požiadala žalovaného o vyplatenie odchodného v rámci 10 dňovej lehoty po skončení pracovného pomeru, pričom ide o odchodné pri prvom odchode do dôchodku. Opätovne vyzvala žalovaného na vyplatenie odchodného listom zo dňa 30.09.2014. Z Oznámenia o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo dňa 17.02.2014 vyvodil, že pracovný pomer medzi žalobkyňou ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom založený Pracovnou zmluvou zo dňa 15.01.2014 sa zrušuje podľa § 72 ZP v skúšobnej dobe.

29. Zopakoval, že dňa 15.01.2014 bola medzi žalobkyňou ako zamestnancom a spoločnosťou EXIM factoring, a.s. ako zamestnávateľom uzavretá Pracovná zmluva na dobu neurčitú. Z článku IV. zmluvy zistil, že zamestnancovi patrí za vykonanú prácu hrubá mesačná mzda vo výške 800 eur mesačne.

30. Z vyššie uvedeného dospel k záveru, že v prípade odchodného ide o zákonný nárok zamestnanca, ktorý mu prislúcha len pri prvom skončení pracovného pomeru po nadobudnutí nároku na starobný dôchodok, predčasný starobný dôchodok a invalidný dôchodok. Za hmotnoprávnu podmienku poskytnutia odchodného zo strany zamestnávateľa mal to, aby zamestnanec prvýkrát skončil pracovný

pomer po nadobudnutí nároku na invalidný, starobný alebo predčasný starobný dôchodok za predpokladu, že zamestnanec požiada sociálnu poisťovňu o poskytnutie uvedeného dôchodku ešte pred skončením pracovného pomeru alebo najneskôr desať dní po jeho skončení.

31. Žalobkyňa v konaní predložila súdu prvej inštancie Pracovnú zmluvu uzavretú dňa 15.01.2014 medzi spoločnosťou EXIM factoring, a.s. a žalobkyňou. Predmetný pracovný pomer mal skončiť zrušením pracovného miesta v skúšobnej dobe podľa § 72 ZP. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa v konaní nepreukázala splnenie hmotnoprávnej podmienky pre priznanie daného nároku a síce, že požiadala sociálnu poisťovňu o poskytnutie uvedeného dôchodku ešte pred skončením pracovného pomeru alebo najneskôr 10 dní po jeho skončení. Za ďalšiu skutočnosť, ktorá bola dôvodom nepriznania tohto nároku, označil to, že Pracovná zmluva, na ktorú sa žalobkyňa odvoláva, bola uzavretá so spoločnosťou EXIM factoring, a.s., pričom žalobkyňa na vyplatenie odchodného vyzvala spoločnosť KOVODRUŽSTVO a.s... Zohľadnil, že oznámenie o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe bolo doručované spoločnosťou KOVODRUŽSTVO a.s.. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobu v časti uplatneného odchodného ako nedôvodnú zamietol.

32. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP. Vypočítal, že v časti žalobkyňou uplatnených nárokov mala žalobkyňa úspech v pomere 45,93 %. V časti žalovaným uplatnenej vzájomnej žalobe priznal žalobkyni vo veci plný úspech voči žalovanému.

33. Proti tomuto rozsudku v rozsahu vyhovujúcej časti, v časti zamietnutia vzájomnej žaloby žalovaného a v súvisiacich častiach o nároku na náhradu trov konania podal riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalovaný a žiadal ho v týchto častiach zmeniť a žalobu žalobkyne zamietnuť v celosti, vyhovieť jeho vzájomnej žalobe a žalobkyni tak uložiť povinnosť zaplatiť mu sumu 4178,38 eur s príslušenstvom a nahradiť trovy konania, resp. v napadnutých častiach zrušiť a vec v zrušenom rozsahu vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na to, že žalobkyňa nebola radovou zamestnankyňou, bola sama a jediná na pracovnej pozícii referenta finančného oddelenia a referenta personálnej a ekonomickej agendy a bola manželkou predsedu družstva. Zopakoval tvrdenie, že prémie a ostatné odmeny boli vyplácané žalobkyni bez vedomia predstavenstva družstva v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zákonom a jeho internými predpismi, t. j. bez právneho dôvodu. Mimoriadny výnos v závere roka 2013 podľa neho nemohol oprávňovať predsedu družstva na vyplatenie prémie a ostatných odmien svojej manželke. Zopakoval, že podľa ust. bodu 2 článku 14 Zásad odmeňovania v KOVODRUŽSTVE podmienkou pre vyplácanie prémie bolo dosiahnutie zisku družstva. Žalobkyňa mala podľa neho nepochybne vedomosť o interných predpisoch, o podmienkach vyplácania prémie, o jeho hospodárskej a finančnej situácii a o tom, že nebol schopný vyplácať mzdy robotníkom. Napriek tomu si bez vedomia predstavenstva a členov družstva spolu s manželom ako predsedom družstva vyplácali prémie a odmeny a tunelovali ho tak. Poukázal na obsah svedeckej výpovede N.. R., podľa ktorého o konkrétnej výške odmien rozhodoval manžel žalobkyne a družstvo bolo podľa neho v strate a v dlhodobej platovej neschopnosti. Mal za absurdné, ak žalobkyňa s manželom mali za to, že družstvo je v zisku, ak nemalo na úhradu základných miezd robotníkov a na nákup materiálu. Iní zamestnanci a robotníci prijali na rozdiel od žalobkyne prémie a odmeny v dobrej viere Do pozornosti dal ust. § 222 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) o bezdôvodnom obohatení zamestnanca. Tvrdil, že vyplatenie odmien a prémie žalobkyni predstavuje absolútne neplatné právne úkony z dôvodu rozporu s kogentnou normou vyjadrenou v ust. § 243a Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), ide o absolútne neplatný právny úkon podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a o úmyselné konanie žalobkyne, na základe ktorého získala bezdôvodné obohatenie na jeho úkor. Mal za to, že s jeho argumentmi sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal a porušil tak jeho právo na spravodlivý súdny proces. Vyjadril názor, že žalobkyňa s manželom v jeho zlej finančnej situácii konali len v súlade so svojimi vlastnými záujmami, pričom družstvo nemalo prostriedky na vyplatenie základných miezd robotníkov a na nákup materiálu. Ide o porušenie princípu zákazu konfliktu záujmu zástupcu a osoby zastúpenej. Zopakovali svoje tvrdenia o nepremlčaní svojho nároku, keď ZP nemá svoju špecifickú právnu úpravu premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Mal za to, že je potrebné uplatniť premlčaciu dobu 10 rokov pre úmyselnosť konania žalobkyne. Uvedomoval si rezervovanosť všeobecných súdov siahť k absolútnej neplatnosti právnych úkonov a k sankciám ultima ratio sledujúc ochranu subjektívnych práv nadobudnutých v dobrej viere kontrahentov a naplnenie princípu právnej istoty, avšak vyjadril názor, že žalobkyni nárok na vyplatenie odmien a prémie nevznikol a teda ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie na jej strane na jeho úkor.

Konala v rozpore so zásadou ZP vyjadrenou v jeho čl. II., ako aj v rozpore s ust. § 3 ods. 1 OZ. Tvrdil, že žalobkyňa nemala v pracovnej náplni dohodnuté vykonávanie činností, za ktoré jej boli jej manželom priznané prémie a odmeny, keď navyše podmienkou pre ich vyplácanie bolo dosiahnutie zisku družstvom.

34. Žalobkyňa vo svojej odvolacej replike realizovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 06.03.2017 uviedla, že bola radovou zamestnankyňou a nerozhodovala o prémiiach a odmenách, čo bolo v kompetencii predsedu predstavenstva družstva a predstavenstvo odmeny nikdy neschvaľovalo. Do pozornosti dala jednotlivé ustanovenia Zásad odmeňovania v KOVODRUŽSTVE, podľa ktorých jej vznikol nárok na vyplatenie prémie a odmien, s tým, že v roku 2013 družstvo dosiahlo zisk. Uviedla, že žalovaný započítaním sumy 4.178,38 eur si dovoľil zrušiť 36 uznesení predstavenstva družstva a odobrať tak jej prémie, ktoré jej aj všetkým pracovníkom uzneseniami schválilo predstavenstvo družstva. Mala za to, že ide o snahu odpútať pozornosť od problému, že záväzok firmy EXIM factoring, a.s. ako väčšinového vlastníka družstva vo vzťahu k nej nebol splnený, keď jej neboli vyplatené mzdy, ktoré však boli vyplatené N.. R. ako predsedovi predstavenstva. Uviedla, že prémie schvaľoval na riadnom zasadnutí predstavenstva aj N.. R., ale odmeny nemohol navrhovať, nakoľko nebol jej priamy nadriadený. Vyjadrila názor, že po hlasovaní a riadnom prijatí uznesenia sa začalo uznesenie realizovať a nie je možné ho zrušiť, keďže sa týka väčšieho počtu zamestnancov. Tvrdila, že vykonávala agendu referenta III finančného oddelenia a referenta personálnej a ekonomickej agendy, keď úspora na mzdách k 1.12.2014 predstavovala hodnotu 14.880 eur. Tvrdila, že na základe mzdových listov je možné zistiť, že prémie u všetkých zamestnancov vrátane nej a jej manžela boli rovnaké, čím mala za preukázané vyvrátenie obvinenia zo strany žalovaného. Pokiaľ ide o možnosť započítania žalovaným tvrdenej pohľadávky voči nej argumentovala potrebou aplikácie ZP ako lex specialis vo vzťahu k OZ a nemožnosťou započítania, keď navyše pohľadávka žalovaného nebola podľa nej uplatnená včas. Vyjadrila názor, že postup jej manžela bol v súlade s príslušným právnymi predpismi a nie je ich možné považovať za absolútne neplatné. Odmietla výraz o drancovaní a tunelovaní družstva, vyjadrila pochybnosti o existencii družstva, ktoré podľa ObZ musí mať aspoň dve právnické osoby, keď však podľa Obchodného registra SR spoločnosti EXIM factoring, a.s. a NT Solutions, s. r. o. zanikli. N.. B. prostredníctvom tretej osoby ponúkol nej a jej manželovi vyplatenie 50% z ich miezd, ak zoberie žalobu späť. Vyjadrila názor, že prémie a odmeny neboli vyplatené na základe neplatných právnych úkonov. Okrem pozície referent finančného oddelenia zastávala aj pozíciu referenta personálnej a mzdovej agendy družstva, keď tvrdenia žalovaného označila za nepravdivé a účelové. Rozsudok súdu prvej inštancie navrhla v napadnutých častiach potvrdiť.

35. Žalovaný v odvolacej replike realizovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 21.03.2017 zopakoval, že žalobkyňa nebola radovou zamestnankyňou a mala nepochybnú vedomosť o podmienkach pre vyplácanie prémie a o hospodárskej a finančnej situácii družstva. Vyplácali si tak s manželom prémie a odmeny tak, že tým tunelovali družstvo. Na uvedenom závere podľa neho nič nemení ani mimoriadny výnos v závere roka 2013. Družstvo nemalo ani na úhradu miezd robotníkov. Iní robotníci a zamestnanci prijali prémie a odmeny v dobrej viere na rozdiel od žalobkyne, ktorá ako jediný finančný referent a jediný referent personálnej a ekonomickej agendy mala nepochybnú vedomosť o hospodárskej a finančnej situácii družstva. Opätovne poukázal na ust. § 222 ZP a § 243a ObZ a na nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku. Tvrdenia žalobkyne o úsporách vo výške 14.880 eur označil za scestné, nakoľko pracovnú pozíciu, ktorú vykonávala žalobkyňa a aj tú, ktorú údajne suplovala, vykonáva v súčasnosti jedna zamestnankyňa za mzdu 580 eur mesačne netto. V čase vykonávania funkcie riaditeľa N.. G. bola ekonomická a mzdová agenda zabezpečovaná žalobkyňou za náklady vo výške 1000 eur mesačne a účtovná agenda prostredníctvom spoločnosti blízkej manželom G. za sumu 2200 eur mesačne, v súčasnosti obe tieto agendy zabezpečuje externá firma za sumu 540 eur mesačne. Ohľadom premlčania zopakoval svoju argumentáciu o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalobkyne a 10-ročnej premlčacej dobe na jeho vydanie. Ostatné tvrdenia žalobkyne o pozitívnych auditoch, o pomste zo strany jeho právneho zástupcu, o ponuke mimosúdneho urovnania sporu a pod. označil za zmätočné, nepravdivé a scestné. Za až absurdné považoval jej tvrdenie, že manžel konal v záujme družstva, nakoľko spolu so žalobkyňou uprednostňovali len svoje záujmy a konali v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi, porušili povinnosť lojality a konali v kolízii a v kontrapozícii so záujmami žalovaného.

36. Žalobkyňa realizovala odvoláciu dupliku prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 25.04.2017. Zopakovala všetku svoju argumentáciu z

písomného vyjadrenia k odvolaniu žalobcu, tvrdenia ohľadom záväzkov spoločnosti EXIM factoring, a. s., s tým, že o výške odmien rozhodoval interným príkazom na základe dosiahnutých mimoriadnych pracovných výsledkov a pracovného úsilia predsedu družstva. Okrem pozície referent finančného oddelenia zastávala aj pozíciu referenta personálnej a ekonomickej agendy a ušetrila k 1.12.2014 hodnotu 14.880 eur. So spoločnosťou E-AUDIT, s. r. o. bola riadne podpísaná zmluva so žalovaným. Taktiež zopakovala argumentáciu o nemožnosti započítania v pracovnom práve. Tvrdila, že nevyplatenie mzdy je len účelová záležitosť. Odvoláciu argumentáciu zopakovala aj v doplňujúcom písomnom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 28.04.2017, kde zdôraznila, že prémie u všetkých zamestnancov vrátane predsedu a jeho manželky boli v daných mesiacoch rovnaké. Vyjadrila názor, že jej pracovná pozícia nebola nikdy nadbytočná, ušetrila družstvu finančné prostriedky a zopakovala pochybnosti o existencii družstva.

37. Písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 05.06.2017 reagoval žalovaný na odvoláciu dupliku žalobkyne a zopakoval, že žalobkyňa nebola radovou zamestnankyňou, poukázal na Zásady odmeňovania družstva, keď zo svedeckých výpovedí svedkov R. a G. podľa neho vyplýva, že v praxi predstavenstvo rozhodovalo iba o rozpätí výšky prémie a konkrétnu výšku prémie určoval predseda predstavenstva - manžel žalobkyne a boli jej priznané a vyplatené v rozpore s jeho internými predpismi. Predseda družstva o výške prémie rozhodol svojvoľne. Jeho právne úkony označil opätovne za rozporné s ust. § 243a ObZ a neplatné v zmysle ust. § 39 OZ. Trval na tom, že podmienky pre vyplatenie prémie nenastali ani v roku 2013. Nárok na odmeny a prémie žalobkyne nikdy nevznikol a úmyselne sa na jeho úkor obohatila. Zopakoval tvrdenia o prepojenosti žalobkyne a jej manžela na spoločnosť E-AUDIT, s.r.o. a argumentáciu ohľadom nepresvedčivého odôvodnenia napadnutého rozsudku.

38. Obsah ďalšieho písomného vyjadrenia žalobkyne doručeného súdu prvej inštancie dňa 26.06.2017 odvolací súd neuvádza, keďže ide o podanie nad rámec ust. § 374 CSP.

39. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a § 381 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu, ktorým napadol zamietnutie jeho vzájomnej žaloby proti žalobkyne o zaplatenie sumy 4.178,38 eur s príslušenstvom a proti s týmto výrokom súvisiacemu výroku o nároku žalobkyne na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v plnom rozsahu nie je dôvodné a odvolanie proti vyhovujúcej časti napadnutého rozsudku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyne sumu 2.158,69 eur s príslušenstvom a v súvisiacom výroku o nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 45,93 % je dôvodné. Pokiaľ ide o posúdenie vecnej správnosti výroku napadnutého rozsudku o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného odvolací súd uvádza, že pre účely tejto časti rozhodnutia súd prvej inštancie zistil skutkový stav dostatočne z hľadiska skutočností potrebných pre právne posúdenie vzájomnej žaloby žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňou spočívajúceho v podľa neho neoprávnene jej vyplatených odmien a prémie, výsledky vykonaného dokazovania v danej veci pokiaľ ide o vzájomnú žalobcu žalovaného správne zhodnotil a na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí v tomto rozsahu aj dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odôvodnenie napadnutého rozsudku pokiaľ ide o zamietnutie vzájomnej žaloby žalovaného považuje odvolací súd za vyčerpávajúce a stotožňuje sa s ním (§ 387 ods. 22 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti nároku žalovaného proti žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho vo vyplatených odmenách a prémiiach.

40. Uplatnenou vzájomnou žalobou sa žalovaný proti žalobkyne domáhal zaplatenia sumy 4.178,38 eur s príslušenstvom titulom vrátenia vyplatených prémie od mesiaca január 2011 do mesiaca december 2011 vo výške 630,80 eur, vyplatených prémie za mesiace január 2012 až december 2012 vo výške 661,35 eur a odmien vo výške 150 eur a vyplatených prémie za mesiace január 2013 až december 2013 vo výške 1.000,57 eur a ostatných odmien vo výške 2.600 eur. Vyplatenie prémie a odmien žalobkyne žalovaným zistil súd prvej inštancie zo mzdových listov žalobkyne za roky 2011, 2012 a 2013. Súd prvej inštancie vo veci správne skutkovo ustálil, že žalobkyňa pracovala u žalovaného na základe Pracovnej zmluvy uzavretej dňa 11.07.2009 na pracovnej pozícii referent III. Pracovný pomer bol uzavretý na dobu neurčitú, keď vyhodnotil, že táto skutočnosť medzi stranami sporná nebola. Z Pracovnej zmluvy konkrétne z článku 13 správne vyvodil, že ostatné práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z tejto

pracovnej zmluvy sa riadia ustanoveniami ZP, Pracovným poriadkom, Stanovami družstva a Zásadami odmeňovania, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy.

41. Takto ustálený skutkový stav súdom prvej inštancie je logický. Pokiaľ ide o jeho právne posúdenie, je potrebné dať do pozornosti, že predmetom preskúmaného konania pred súdom prvej inštancie je individuálny pracovnoprávny spor s ochranou žalobkyne - zamestnanca ako slabšej sporovej strany bez ohľadu na to, že je manželkou predsedu družstva - žalovaného v rozhodnom období, ktorá skutková okolnosť nemôže byť pre žalobkyňu diskriminačná. Zamestnávateľa nemôžu znevýhodňovať a poškodzovať svojich zamestnancov preto, že si uplatňujú svoje práva vyplývajúce im z pracovnoprávnych vzťahov, keď v danom prípade vzal odvolací súd na zreteľ, že k vzájomnému uplatneniu si nárokov žalovaného za roky 2011 až 2013 došlo po tom, ako si žalobkyňa uplatnila proti žalovanému nárok na vyplatenie mzdy, odmien a prémie za neskoršie časové obdobie. Taktiež zohľadnil, že k vyplateniu odmien a prémie, ktorých vrátenia sa žalovaný vzájomnou žalobou proti žalobkyni domáha, došlo aj vo vzťahu k iným zamestnancom žalovaného na základe identických právnych úkonov predsedu družstva. V rámci individuálnych pracovnoprávnych sporov dochádza k čiastočnému preneseniu dôkazného bremena na zamestnávateľa, preto je možné uzavrieť, že žalovaný v konaní nepreukázal, že žalobkyňa vyplatené prémie a odmeny za obdobie determinujúce vzájomnú žalobu žalovaného neprijala na základe konkludentne uzavretého platného právneho úkonu. Podľa ZP i priemerný zárobok na pracovnoprávne účely zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu. Zo súdom prvej inštancie aplikovaného ust. § 43 ods. 1 ZP vyplýva, že dohoda o mzdových podmienkach je jednou z podstatných náležitostí obsahu pracovnej zmluvy, keď v danom prípade pracovná zmluva odkazovala na platový dekrét. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že súčasťou mzdy žalobkyne boli podľa tohto platového dekrétu a teda podľa dohody v zmysle pracovnej zmluvy aj odmeny a prémie, keď tento nárok vychádzal aj zo Zásad odmeňovania v KOVODRUŽSTVE uvedených aj v bode 13 pracovnej zmluvy a predsedníctvo družstva, resp. predseda rozhodoval len o ich konkrétnej výške. Zúčtovaná mzda poskytnutá žalobkyni ako zamestnankyni bola žalobkyňou prijatá na základe konkludentného právneho úkonu, ktorého obsahom bolo poskytnutie mzdy za vykonanú prácu v zmysle dohody o platových podmienkach podľa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu a žalovaný nepreukázal, že tento konkludentný právny úkon nespĺňal všetky atribúty zakotvené v ust. § 37 až 40 OZ, najmä pokiaľ ide o slobodnosť, vážnosť, určitosť a zrozumiteľnosť, alebo že by nebol urobený spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť (§ 35 OZ). V zhode so súdom prvej inštancie prihliadol na o, že u žalovaného boli činné i kontrolné orgány, akým bol podľa článku 31 Stanov dôverník pre kontrolu, ktorý bol oprávnený kontrolovať všetku činnosť družstva, zodpovedá iba členskej schôdzi a je nezávislý od ostatných orgánov družstva.

42. Iný právny názor však zaujal odvolací súd k výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel žalobe žalobkyne proti žalovanému o zaplatenie sumy 2.158,69 eur s príslušenstvom titulom mzdy, prémie a ostatných odmien za mesiac august až október 2013, ktoré nároky žalobkyni odmietol žalovaný vyplatiť. Uvedené položky neboli žalovaným žalobkyni vyplatené, preto nemožno konštatovať, že došlo ku konkludentnému uzavretiu právneho úkonu, ktorého obsahom by bolo poskytnutie a prijatie mzdy, odmien a prémie zamestnancom od zamestnávateľa. Záver súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného poskytnúť žalobkyni tieto nároky je predčasný, vyslovený na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a tým pred odvolací súd nepreskúmateľný.

43. Ako už uviedol odvolací súd aj vyššie, súd prvej inštancie správne skutkovo ustálil a z obsahu predloženého spisového materiálu nepochybne vyplýva, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy zo dňa 11.07.2009, ako druh práce bola dohodnutá pracovná pozícia referent III, s tým, že dohoda o mzde ako podstatnej náležitosti pracovnej zmluvy v zmysle ust. § 43 ods. 1 písm. d) ZP odkazovala na platový dekrét. Podľa bodu 13 uvedenej pracovnej zmluvy ostatné práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z tejto pracovnej zmluvy sa riadia ustanoveniami ZP, Pracovným poriadkom, Stanovami družstva a Zásadami odmeňovania, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku z jeho bodu 7 nevyplýva, že by súd prvej inštancie vykonal dokazovanie platovým dekrétom, na ktorý sa pracovná zmluva uzatvorená medzi stranami sporu pokiaľ ide o mzdové nároky žalobkyne odvoláva. Žalobou uplatnený nárok žalobkyne pokiaľ ide o mzdu, prémie a odmeny za mesiace august až október 2013 súd prvej inštancie hodnotil vychádzajúc zo Zásad odmeňovania v KOVODRUŽSTVE platných od 01.06.2013 a z Prílohy k týmto zásadám a z obsahu Stanov žalovaného z roku 2011, z ktorých listinných dôkazov vyvodil oprávnenie predsedu družstva rozhodnúť samostatne o odmenách a premiách zamestnancov žalovaného v danom období. Z

čl. 23 stanov žalovaného nepochybne vplýva, že orgánmi družstva sú členská schôdza, predstavenstvo družstva, predseda družstva, dôverník výchovy a starostlivosti o členov a zamestnancov a dôverník pre kontrolu, keď z čl. 29 stanov vyplýva oprávnenie predsedu družstva riadiť a organizovať činnosť predstavenstva a aj bežnú činnosť družstva podľa uznesení členskej schôdzy a predstavenstva, s tým, že za výkon zodpovedá predstavenstvu a členskej schôdzy. Podľa čl. 14 Zásad odmeňovania v KOVODRUŽSTVE platných od 01.06.2013, bod 1. pohyblivá zložka mzdy - prémie sa všetkým zamestnancom vypláca mesačne na základe hospodárskych výsledkov družstva, resp. závodu, s tým, že podľa bodu 2. tohto článku stanov pokiaľ dosiahne družstvo zisk, môžu byť vyplatené prémie zamestnancom celého družstva v plnej výške podľa finančných možností a rozhodnutia predstavenstva. Podľa bodu 3 uvedeného článku stanov o konkrétnej výške pohyblivej zložky mzdy - prémie rozhoduje uznesením na svojom zasadnutí predstavenstvo družstva s prihliadnutím na konkrétne hospodárske výsledky družstva a závodu. U jednotlivých zamestnancov, s prihliadnutím na osobné a pracovné zásluhy, môže o výške pohyblivej zložky mzdy - prémie rozhodnúť priamy nadriadený - t. j. predseda družstva, podpredseda družstva, vedúci závodu, vedúci výroby a manažéri jednotlivých oddelení. Uvedené listinné dôkazy súd prvej inštancie vyhodnotil nedostatočne, resp. v odôvodnení napadnutého rozsudku sa konkrétne hodnotenie týchto listinných dôkazov a z nich vyplývajúcej skutočnosti nenachádza. Uvedené listinné dôkazy pojednávajú len o prémiiach zamestnanca, keď časťou žalobou uplatneného nároku žalobkyne sú aj iné časti mzdy. Pre odvolací súd je odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti nepreskúmateľné, keď z neho nie je zjavné, na základe akých skutkových zistení a na základe akých právnych úvah dospel súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti nároku žalobkyne v žalovanej výške, keď nevyhodnotil a neposúdil, či má ísť o vyplatenie prémie žalobkyni ako zamestnankyni žalovaného na základe bodu 2 článku 14 zásad žalovaného o odmeňovaní alebo bodu 3 druhá veta uvedeného článku titulom prípadných osobných a pracovných zásluh žalobkyne, keď v takom prípade sa rozhodne nejedná o nárok zamestnanca automaticky nárokovateľný. Preukázanie rozhodnutia nadriadeného žalobkyni o výške prémie a nárok na odmeny v konaní pred súdom prvej inštancie zatiaľ absenteje.

44. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

45. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

46. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

47. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

48. Vychádzajúc z vyššie uvedených zásad týkajúcich sa voľného hodnotenia dôkazov súdom nemožno podľa odvolacieho súdu doposiaľ nepochybné uzavrieť, že z vykonaných dôkazov jednoznačne a logicky vyplýva nárok žalobkyne na zaplatenie mzdy, odmien a prémie za obdobie mesiacov august až október 2013 v žalovanej výške, keď navyše v konaní pred súdom prvej inštancie nebol vykonaný dôkaz - platový dekrét žalobkyne, na ktorý sa pracovná zmluva uzatvorená medzi stranami sporu odvoláva.

49. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia vzájomnej žaloby žalovaného proti žalobkyni o zaplatenie 4.178,38 eur s príslušenstvom a v s týmto výrokom súvisiacej časti o nároku žalobkyne na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v plnom rozsahu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v napadnutej vyhovujúcej časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 2.158,69 eur s príslušenstvom a v s týmto výrokom súvisiacej časti o nároku žalobkyne na náhradu trov konania vo výške 45,93 % podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil, nakoľko súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v nedostatočnom vyhodnotení vykonaných dôkazov v tomto smere a v tejto časti porušil právo strán sporu na spravodlivý súdny proces, keď v záujme dvojinstančnosti civilného sporového konania nie je vhodné a účelné, aby tento nedostatok naprával súd odvolací.

50. Podľa ust. § 391 ods. 1 CSP odvolací súd vrátil vec v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom bude súd prvej inštancie intenciami odvolacieho súdu viazaný (§ 391 ods. 2 CSP). Povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne vec v zrušenom rozsahu prejednať, vykonať k nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 2.158,69 eur potrebné dokazovanie a toto náležite vyhodnotiť vo všetkých vzájomných súvislostiach podľa ust. § 191 ods. 1, 2 CSP (§ 391 ods. 3 CSP).

51. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania v konaní o vzájomnej žalobe žalovaného proti žalobkyni rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalobkyne v konaní o vzájomnej žalobe žalovaného. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania v konaní o žalobe žalobkyne o zaplatenie sumy 2.158,69 eur s príslušenstvom rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o tejto časti veci (§ 396 ods. 3 CSP).

52. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).